

“

**Her devrim
küçük bir
kivircimla
başlar”**

**Kader
Ortakaya**

**ÖZGÜRLÜKÇÜ
GENÇLİK**

Kader Ortakaya kimdir?

Kader Ortakaya, Urfa'lı yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi ve ortaokulu bile bitirmeden tekstil işçiliğine başladı. Ortaokulu ve liseyi açık öğretimden -bir yandan da işçilik yaparak- bitirdi.

Kütahya'da üniversiteye başladığı yıllarda Özgürlükçü Gençlik saflarına katıldı.

Eskişehir Anadolu Üniversitesi Sosyoloji bölümünden mezun, Marmara Üniversitesi Kalkınma İktisadi ve Çalışma Ekonomisi bölümünde yüksek lisans öğrencisiydi.

Sahip olduğu işçi kimliğini, kadın kimliğiyle ve Kürt kimliğiyle ortaklaştırarak halkların özgürlük mücadelesine omuz vermek için çıktığı yolda Kader, 6 Kasım günü Suruç-Kobanê sınırında devletin kolluk güçleri tarafından katledildi.

**“ ÖZGÜRLÜK TOHUMLARININ
YÜKSELDİĞİ YERİ KANIMIZIN SON
DAMLASINA KADAR KORUMAYA VE
ORADA SAVAŞMAYA VE ORAYI
ÖZGÜRLEŞTİRENE KADAR
MÜCADELE ETMEYE
DEVAM EDECEĞİZ. ”**

Haziran direnişinin bayrağını Taksim'de en ön saflarda dalgalandırırken, Ali İsmail'in dövülerek katledildiği Eskişehir'de isyanın inatçı sesini haykırmış, Armutlu barikatlarında katledilen Gezi direnişçileriyle siper yoldaşlığı yapmıştı.

Yaşamının son günlerinde IŞİD çetelerine karşı Kobanê'de süregelen tarihsel direnişin kadın iradesiyle ortaklaşıyordu. IŞİD çetelerinin yoğunlaşan saldırılarına sessiz kalmayarak, Kobanê direnişiyle ve Kobanê'den sürgün edilen halklarla dayanışmak için 25 gündür Kobanê sınırında nöbet tutuyordu. Ancak Suruç'ta Kobanê ile dayanışma içinde olmak Kader'e yetmedi. Enternasyonalist bir zeminden yola çıkarak, Kürt Özgürlük Hareketi ve işçi sınıfın tarihsel ittifakının inşası paradigmasına olan inancıyla direnişin saflarına katılma kararı aldı.

6 Kasım günü, Suruç'un Boydê köyündeki sınır hattında Özgür Sanat Girişimi sanatçıları insan zinciri yapmak istiyordu. Tam o anda, bir uyarı anonsu bile yapılmadan devletin kolluk güçleri, grubun üzerine gerçek mermi ve gaz bombalarıyla saldırdı. TSK'ya ait panzerlerin ve askerlerin açtığı ateş sonucu, sanatçıların eylemi sırasında sınırdan geçiş yapan 44 kişilik grubun içinde tek kadın olan Kader, başından vurularak katledildi.

Kader Ortakaya'nın Kobanê'ye gitmeden önce ailesine yazdığı mektup

“Değerli ailem

Ben Kobanê'deyim. Bu savaş sadece Kobanê'de yaşayan insanların değil, hepimizin savaşı. Bende çok sevdiğim ailem ve tüm insanlık için bu savaşa katılıyorum. Eğer bu savaşı kendi savaşımız olarak görmezsek, yarın bombalar bizim evimize düştüğünde yalnız kalırız. Bu savaşın kazanılması bu yoksulların ve sömürülenlerin de kazanmasıdır.

Ben bu savaşa katılarak aileme ve tüm insanlığa memur olmaktan daha çok fayda sağlayacağıma inanıyorum.

Sizi üzdüğüm için bana belki kızacaksınız ama haklı olduğumu er ya da geç anlayacaksınız.

Ben istiyorum ki bütün insanlar özgür ve eşit bir şekilde yaşasın. Hiç kimse bir lokma ekmek, başını sokacak bir ev için ömrü boyunca sömürülmesin. Bunların olabilmesi içinde savaşmak ve mücadele etmek gerekiyor.

Savaş bitince Kobanê kazanılınca geri geleceğim. Geldiğimde arkadaşlarıma güzel davranın. Beni bulmaya çalışmayın. Bu çabanızın sonuç vermesi mümkün değildir. Size bu mektubu yazmamın en önemli sebeplerinden biri de beni arama yollarına düşüp yorulmanızı, yıpranmanızı, istemeyişimdir. Eğer başıma bir şey gelirse mutlaka haberiniz olur zaten.

“Ben gelene kadar mücadelemi size emanet ediyorum.”

Döndüğümde hapse girmemi, hapishanede işkence görmemi istemiyorsanız sakın polise ya da devletin herhangi bir kurumuna başvurmayın. Eğer böyle bir şey yaparsanız bundan hem ben hem ailem hem de bütün arkadaşlarım zarar görecektir. Benim Kobanê'ye gittiğimi akrabalarımız dahil kimseye söylemen ki geldiğimde hapse girmeyeyim. Bu notu okuduktan sonra yırtıp atın mutlaka.

Benim için bir şey yapmak isterseniz mücadelemi sahiplenin. Yıllardır devletin bütün yaptığı olumsuzluklara sessiz kaldınız. İnsanların öldürülmesine sokak ortasında gazlanmasına, Roboskî'deki gibi bombalanmasına buna artık yeter deyin. Ben yanınızda olsaydım eylemlere katılmaya ve derneklere gitmeye devam edecektim.

Ben gelene kadar mücadelemi size emanet ediyorum.

Başta Annem ve Babam olmak üzere Ada, Deniz, Zelal ve doğacak Mahir'i ve hepinizi kucaklıyorum. Kadri kardeşime özel selamlar. O kendine yakışır gibi davranacaktır.

Hepinizi devrimci duygularımla kucaklıyorum.

Telefon abimin hediyesiydi. İçinde fotoğraflarımız var.

Burs kartımı anneme yolluyorum.

Ben gelene kadar ilaçlarını alsın.

Hepinizi çok seviyorum.

Şimdilik hoşça kalın.”

Kader Ortakaya'nın yoldaşlarına son mektubu

“Değerli yoldaşlar,

Kobanê'de verilen mücadeleyi halkların özgürlüğü açısından enternasyonalist bir mücadele olarak değerlendiriyor, komünist kimliğimin bir gereği olarak da saflarda mücadeleyi etmeyi görev olarak görüyorum.

Devrimci kimliğimin inşa olduğu gelenek Kıvılcımlı geleneği ve onun sınıf örgütü Toplumsal Özgürlük Parti Girişimi'dir.

Bu inşa zemininin mücadeleye başladığım günden bugüne dek, ben de oluşturduğu kimlik, böylesi bir sürece iradeleşmeyle cevap vermemi sağlamıştır.

Çeşitli tıkanmalar sonucu örgütsel olarak yollarımızın ayrılmış olması bu durumu değiştirmemektedir.*

Bütün yoldaşlarımı devrimci duygularıyla selamlıyorum.

Serkeftin

Kader”

31.10.2014

*Toplumsal Özgürlük Partisi notu:

“7 yıldır Toplumsal Özgürlük Parti Girişimi üyesi, 4 yıldır da TÖPG Merkezi Koordinasyon üyesi Kader, Temmuz 2014 tarihli TÖPG Merkezi Koordinasyon toplantısında, “Koordinasyon üyeliğinin gereklerini bir süredir yerine getiremediği” gerekçesiyle Koordinasyondan çekilmek ve faaliyetlerini üyelik statüsü içinde yürütmek talebinde bulunmuş ve önerisi kabul edilmiştir. Yoldaşımız, isteğini resmen talep etmeden önce “Bu önerimin harekete bir zararı olacaksa yapmayabilirim” diyerek hassasiyetini göstermişti.”

O, artık bir kızıl fener, hiç sönmeyecek! – Oğuzhan Kayserilioğlu

Asi, dik başlı, inatçı, sert ve uzlaşmazdı.

Hep zirveleşmek, bayraklaşmak, önde olmak, yıldızlaşmak, yol açıcı olmak isterdi. “Kıvılcım yürekte, özgürlük sokakta” sloganını hepimizden daha güçlü haykırırdı. “Gideceğim” dedi, gitti.

Yüreğindeki kıvılcım öyle güçlüymüş ki; bir çaktı, parlaklığı tüm ülkeyi aydınlattı. Böyle güçlü bir kıvılcım her zaman çıkmaz.

Bazen öyle olur ki, koca dünya bir bölgeye o bölge de küçük bir kasabaya sıkışır.

Öyle bir yoğunlaşma, öyle bir gerginlik birikir ki o küçük kasabada; etrafında güçlü bir çekim alanı oluşur. Küresel ve bölgesel güç dengeleri o küçücük alanda bir karara varma arayışına girer. Öylesi bir yoğunlaşma ve gerginlik kendisini nasıl gösterebilir?

İşte, bir pırlanta soğukluğu ve parlaklığı o küçük Kobanê kasabasından tüm Dünya'ya yayılıyorsa eğer; işte tam da orada, gökyüzünde yıldızlar kaymaya yeryüzünde kıvılcımlar çıkmaya başlar.

Bütün rasyoneller dağılır, normal zamanların hesapları bozular, beklenenlerin değil umulmayanların zamanı başlamıştır.

İstanbul'un kütüphanelerini mesken edinmiş olan Kader, kitaplarını çantasına onu da evine koyar ve yollara düşer. Tarih onu çağırır, O bir “serüvenci” bir “özgürlük savaşçısı” olarak o çağrıyı duyar. Herkes duymaz, O duyar.

Tarih ve Kader

Evet, savaş muazzam bir karmaşadır. Hele bir dizi savaşın iç içe yaşandığı Kobanê! Ama, an gelir bütün karmaşa sadeleşip, tek bir kişinin bir duruşunda, bir bakışında, bir tutumunda, bir adımında toplanır. Ve, karmaşanın tümünü içerecek yoğunluk ve parlaklık oraya birikir.

İşte, tam da o anda çakan kıvılcım karmaşayı aydınlatır, bir yöne doğru ışık tutar.

O büyük aydınlanma kısa sürse de, karanlıktaki gerçekleri netçe gösterir, bilinçleri sarsar, etkisi müthüştür. İşte, Kader yoldaşımızın yolu Tarih'le kesişti. O, bu büyük buluşmanın ağırlığını küçücük omuzlarında taşıyabildi. Bir kez Tarih'le kesişebilecek bir konuma yerleşebilen, Kader olur bir kıvılcım da kendisi çıkar, yıldızlaşır. O, yıldızlaşarak, Tarih'in olası akış kanallarından birinin, halkların devrimci-demokratik yolunun önünü açtı.

Komünist, Kadın ve Kürt olmak

O, bir komünistti. İşçilikle geçen çocukluğu ve ilk gençliği sırasında zorluklar içinde liseyi bitirebildi ve üniversite öğrencisi olarak devrimci hareketle tanıştı. Son dönemde, yüksek lisans öğrencisi olarak Marksizm'in teorik derinliğini kavramaya çalışıyordu.

O, bir komünist olarak, işçi sınıfının tarihsel hareketiyle Kürt halkının özgürlük mücadelesinin kesişme noktasının peşine düşmüş olmalı.

O, bir “serüvenci” olarak, kim bilir, belki de, “Tarihin zirvesi şu günlerde acaba neresi?” diye merak etti; belki de “Yoldaşlarıma nasıl ışık yakabilirim?” diye düşündü.

O, bir kadındı. Özgürlük arayışını kendi cinsel kimliğinin üzerindeki ataerkil baskıyla hesaplaşma noktasına kadar yayabilmişti.

Tavizsiz bir kadın kurtuluş savaşçısı olarak, kadınlara yönelik bütün baskılara karşı direnişlerde ön saflarda yer almıştı.

İŞİD'in kadınlara yönelik vahşetine öfke duymakla rahatlamadığı ve öfkesini savaşçı bir tutuma dönüştürmeye karar verdiğini anlıyoruz. O, bir Kürdistan'lı ve Kürt'tü. İşçi sınıfının tarihsel hareketinde yer almakla birlikte, yüreği hep Özgürlük Hareketi ile birlikte atardı. Yüreğinin sesine kulak verdiği, en zor zamanda en zor yerde olmayı kararlaştırdığı anlaşılıyor.

Kader'in Kuşağının Öyküsü - Hasan Durkal

Kasım 2014

Rastlantı bu ya, Berlin Duvarı'nın yıkılışının 25. yılını geride bıraktığımız bu günlerde, bambaşka bir acıyla hemhal olmuştuk. Kader yoldaşımızı sonsuzluğa uğurladık. Kader'in öldürülmesiyle birlikte, ait olduğu kuşağın kısa bir öyküsünü hatırlamak, buraya nasıl geldiğimizi bilmek açısından önemli. O duvarın yıkılışının bizim kuşağımızın (85-90) devrimci harekete katılmasını nasıl etkilediğini uzun uzun anlatmaya gerek yok. Dünya genelinde çift kutuplu bir dünyadan tek kutuplu

bir dünyaya geçiliyordu. Artık "sosyalizm" yoktu. Umutlar, hayaller duvarın altında kalmıştı. Ard arda türeyen yeni teorisyenler tarihin sonunu müjdelerken, daha da küstahlaşarak işçi sınıfının bir öneminin kalmadığını söyleyecek kadar ileri gidebiliyorlardı. Sosyalist sol eriyordu, ancak bitmiyordu. İnat ve ısrar en bariz özellikleri değil midir bizim mahallenin çocuklarının? Karşı teoriler de hemen üretildi. Ama söz dinleyen çok azdı. Bütün bu kavga ve gürültüden bihaber geçen çocukluğumuz aslında olan bitenden fazlasıyla etkileniyordu. Bunu çok sonra anladık. Tek kutuplu bir dünyada, liberalizmin iliklerimize kadar işlediği bir dünyada, yaşıyorduk, her gün zehirli hava soluyorduk, ve en kötüsü bunun farkında değildik.

Öte yandan 12 Eylül de Türkiye'yi tek kutuplu bir ülke haline getiriyordu.

**Aynı zamanda bir darbe nesliydik biz.
Solu budayan bir darbenin yarattığı nesil.**

Duvarlardaki yazılamaların yavaş yavaş yaşam alanlarından çekildiği, kavganın etkisizleştiği, meydanların tenhalaştığı bu dönemde doğan kuşağın talihsiz bireyleriydik. Doğanın canlılığını yitirmeye başladığı ay olan Eylül, tarihin hiçbir döneminde bu kadar uzun sürmemiştir herhalde. 12 Eylül bir dönemin kapanışıdır. 68 hareketiyle başlayan, Türkiye devrimci hareketini yüksek bir “reyting”e taşıyan sonra da bıçakla kesilmiş gibi kapanan bir dönem sona eriyordu. Bir dönem kapanınca yeni bir dönem

açılır mı? Bazen açılmaz. Tarih mola verir. İşte o “mola” döneminde doğduk, büyüdük, genç olduk ve mücadeleye atıldık. İşte o mola döneminde liberalizmin

en katısına maruz kaldık. İşte o mola döneminde savrulduk. Molanın bitmesini bekleyen, bir kıpırtı, bir kıvılcım, bir hareket arayan, soldan umudunu kesmeyen insanlarla yolumuzun kesişmesi bizim üniversite yıllarımıza rastlar. O yıllar solun ölgün yılları olduğu gibi, aynı zamanda tartışma yıllarıdır. Yeni paradigmalar bu dönemlerde vücut bulur. Bizim kuşak, işte o yeni paradigmalarla buluşan ilk kuşaktır. Zengin bir teorik mirasa karşın, etkisiz bir kitlesellikle yola devam eden yeni dönemin özneleriyle buluşan ilk kuşak! Açılması olası yeni bir dönemin özneleri de hazırды. Eğitimlerle, donanımlarla geçti o zamanlar. Çünkü okumaya ve gelişmeye çok zaman vardı.

Sonunda Hareket

Yıllarca bir hareketlenme bekleyen bir neslin öyküsüdür bu. Bir rüzgâr essin, melankolimizi devrimci bir zemine kanalize edecek bir kıpırdanma olsun, anlamsızlığımız anlam bulsun. Devrimciydik ama özgüvenimiz düşüktü. Yaslanacak bir hareket, bir sosyalist devlet yoktu. Sosyalizmin “modasının” geçtiği zamanlarda örgütlenecek kadar da deliydi bu nesil. Aldığı örgütsel donanımlarla yeni bölgelere açılan, görece yavaş örgütlenen ama hep bir arayış içerisinde olan birer devrimci olmuştuk. Yolumuz Eskişehir’de Kader’le böyle kesişti. Kütahya’dan yatay geçişle gelmişti bu bozkır diyarına. Ben de örgütsel atamayla.

Nerden bilirdik ki o bozkırı tutuşturacak bir kıvılcıma dönüşeceğini yıllar sonra?

Eskişehir’de yürüttüğümüz faaliyette oldukça zor(!) bir karakterle yol yürüyeceğimizi daha ilk buluşmada anlamıştım. Uzlaşmazdı, inatçıydı, asabiydi. Bütün bu özellikleri varoluşunda vardı. İstanbul’a savaş nedeniyle göç etmiş Kürt bir ailenin çekirdekten yetişme proleter bir çocuğuydu. Küçük yaşta teksitil atölyelerinde çalışmış, okulunu dışarıdan okumuştı. Bu yüzden bizde çokça olan küçük burjuva eğilimler onda pek azdı. Ekibimizi kurup düşük tempolu faaliyetimize başlamıştık. Süreç zamanla yükseldi. Tekel direnişi ilk işaret fişeğiydi. Bu süreçte Kader en önlerdeydi. Sonra tarih hızlandı. Ortadoğu’da halk ayaklanmaları, Yunan ayaklanmaları ve nihayet bizi silkeleyen Gezi. Ve Rojava. Talihsiz kuşağın yüzüne gülmüştü sonunda tarih. Halkçı seçenekler bir bir tarih sahnesine çıkıyordu. Halk ayaklanmalarının mit olmadığına tanık olmak kadar keyif verici bir şey var mıdır bu nesil için?

İki Uca Savrulduk

Zor bir kararsızlık yaşıyor bizim kuşak. Zamanın en durgun aktığı dönemlerde örgütlenen, kıpırtı bekleyen, tarihin birdenbire hızlanmasıyla bocalayan, kararsızlığa düşen. Kendi kişisel gözlemimdir. Tarihin birden hızlandığı dönemlerde sosyalist hareketi en çok terk eden bizim kuşaktır. Alışkın olmadığımız bir tempo birdenbire ortaya çıkınca afallayan ve savrulup giden, gemiyi terk edenler o kadar çoktur ki 86-90 kuşağı içerisinde. Ve bir o kadar çoktur fedailerimiz övünmek gibi olmasın. Üst üste yaşanan olağan üstü gelişmeleri farklı okuyan çok özel karakterlerdir onlar. Kader gibi, Nejat gibi. Bu insanlar küçük sihirli dokunuşlarla destansı bir devrimci havanın esmesini sağladılar. Toplumsal mücadele yasaları, Şimdi kimse Kader'in Kobani'ye gidip silah kuşanma niyetini maceracılık olarak adlandırmamasın. Tarihin kendisine sunduğu iki seçenekten birisini seçti. Kendisine en uygun olanı. Başka bir yolu seçseydi onun tanıyanlar çok ama çok şaşırıracaktı. Sabırsızlıkla beklediği bir dönem açıldı. O kapıdan ilk girenlerden biri oldu.

**O hep önde olmayı seçerdi.
Ölümü bile bizden önce seçti.
Başka türlü süsünü kendisine yakıştıramazdı.**

Kızıl Gül

O, Şimdi bir kızıl gül!
Hiç solmayacak!
O, Şimdi bir kızıl meŐale!
Hiç sönmeyecek!
O, Şimdi bir kızıl fener!
Yolumuzu aydınlatıyor!
O, Şimdi bir kızıl yıldız!
Hep göğüslere takılacak!
O, Şimdi bir mor fular!
Hep boyunlarda olacak!
O, Şimdi halkının yüreğinde!
Hep kalacak!
Halkının bayraklarıyla ve
“Őehit Namırın!” sloganlarıyla
uğurlanacak!

Dostumuz, yoldaşımız Kader...

**Berna Güler Müftüoğlu
Fuat Ercan
Kurtar Tanyılmaz
Mehmet Türkay
Özgür Müftüoğlu
Ve Marmara Üniversitesi
Kalkınma İktisadı ve Çalışma Ekonomisi
Yüksek Lisans Programından Dostları**

Sözün bittiği ve hayatın bu denli ağırlaştığı bu noktada yüreğinin genişliği ile bize ışık tutacak yarınlara senin adına merhaba diyoruz...

Seni uğurlamıyoruz...

Seninle büyüyen bu yaşam ateşini kucaklamaya çalışıyor ve cesaretine ortak olmaya çalışıyoruz. Sen, tekstil atölyelerinden, üniversitelere, üniversitelerden emekçi yoksul mahallerine özgürlük ateşini yüreğinde taşıyıp, insanca ve sömürsüz bir dünyanın tılsımının hamallığını yapan sıra arkadaşımız, yoldaşımız, dostumuz...

Bizler Kader arkadaşımızı sonsuzluğa uğurlamanın acısını yaşarken aynı zamanda yeni bir dünyanın müjdecisi olan özgürlük mücadelesini sevinçle karşılıyoruz. Sevinçle karşılıyoruz çünkü; Kader arkadaşımız sömürsüz sınıfsız bir dünya için mücadeleyle gelişecek özgürlüğe koştu..

Genç bir işçi

İstanbul'un emekçi mahallesinde büyüyen Kader arkadaşımız tekstil atölyelerinde çok erken yaşta çalışmaya başlamıştır. Urfalı yoksul bir ailenin çocuğudur. Çocukluğunu emeği ile emeğini yaşamı ile yoğuran arkadaşımız, atölyelerde çalışırken devrimci mücadele ile tanışmıştır. Mücadele ile tanışma sonrası hem çalışmaya devam etmiş hem de yarım bıraktığı okulunu bitirmiştir. Eskişehir Anadolu Üniversitesi Sosyoloji bölümünde okurken kendisini sınıf mücadelesinin, gençlik mücadelesinin ve kadın mücadelesinin gelişimine adanmıştır. Okulunu başarılı bir şekilde bitiren arkadaşımız Marmara Üniversitesi'nde Kalkınma İktisadi ve Çalışma Ekonomisi programlarında yüksek lisansa başlamış ve bizimle tanışıklığı da bu döneme denk gelmiştir.

Özgürlük arayışı

O gerek okuduğu okullardan, gerekse de bulunduğu her ortamdan özgürlük mücadelesine ne katkı koyabileceği ile ilgilendi. Her zaman ne istediğini bilen ve istediğini almak için sonuna kadar uğraşmaktan yılmayan, mücadelecisi bir insandı Kader.

Onu gülerken, sıcak bir sohbetle heyecanla konuşurken, öğrenme isteğiyle bir konuşmayı pür dikkat dinlerken gördük çok kez ancak; yılgın, bezgin bir halini görmedik gerçekten. Aksine konu ne olursa olsun, yılmanın hiçbir şeyi çözmeyeceğine olan inancıyla, çevresindekilere de güven veren, umut veren bir duruşu vardı. Üzerinde eğreti duracak bir gömleği giymedi hiçbir zaman.

Politik kimliği, devrimciliği hayatının her anına taşıyabilen, en basit insani ilişkileri dahi içselleştirdiği o devrimci tarzda kurabilen biriydi Kader. Gündelik hayatın içerisinde, sıradan bir sohbet sırasında, bir sınıf arkadaşına yönelttiği en ufak itirazın arkasında dâhi inandığı değerlere sahip çıkma sorumluluğunun yattığını anlamak zor değildi. Onun yaptığı; mütevazılık, dayanışmayı hep ön planda tutmak, bireyciliktense kolektivitelyi öncelemek gibi değerleri davranışlarıyla hissettirmekti.

Şeffaf ve duru bir dost

Sınıfta, okulda, sokakta, sofrada gülüşü kadar şeffaf, yaşamı kadar anlamlı ve sesinin tonu kadar duru bir dostumuzdu. Kader hayatın hiçbir zorluluğu karşısında şikayet etmeyen ve mücadelesi o sıcak gülüşü ile hafızalarımızda yer eden bir kadındı. En zor işler bile onun yanında kolaylaşırdı..

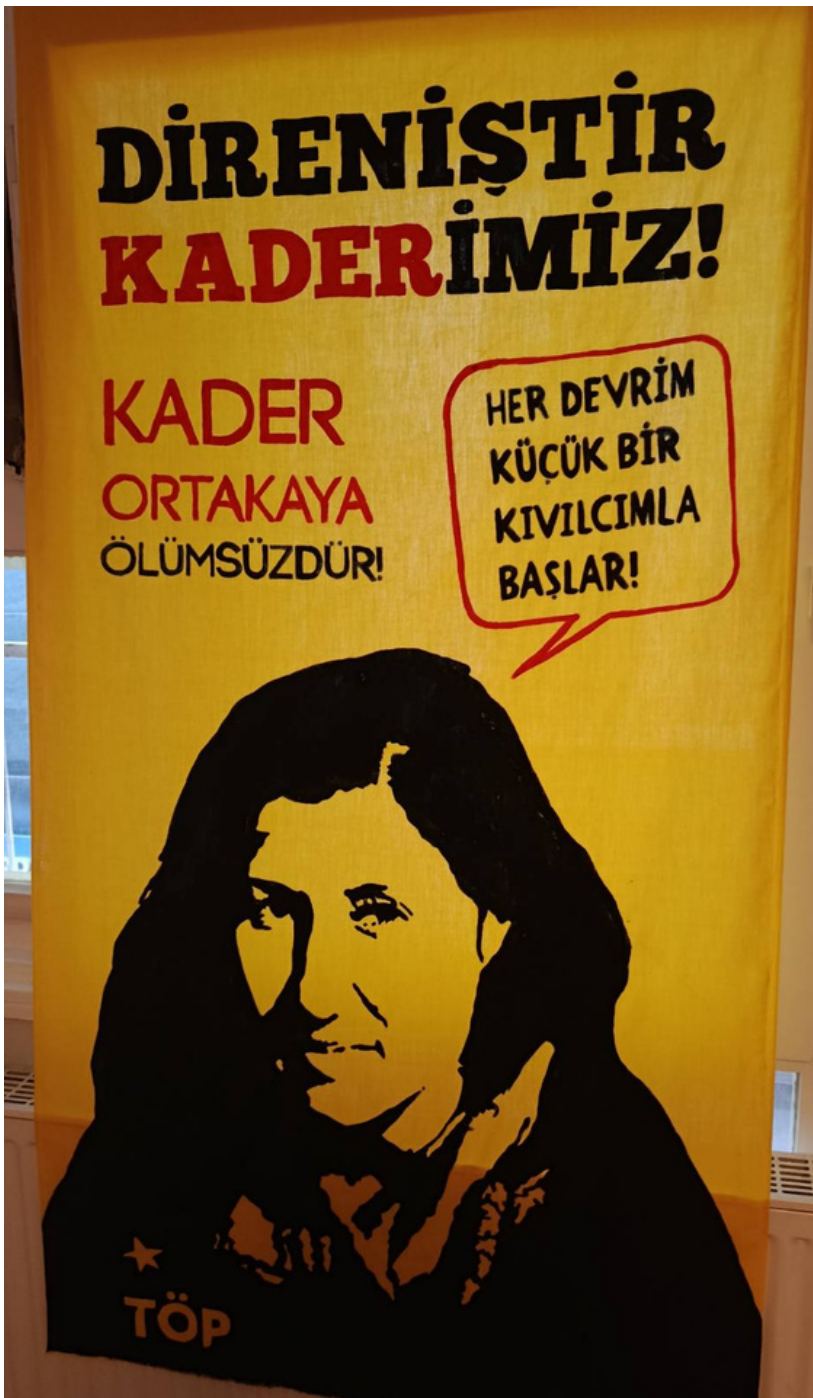
Ve biz şimdi o can parçamızı kaybetmenin öfkesi ile onun dediği gibi kinimizi biliyoruz ve emekçi halkların mücadelesine onun baktığı yerden bakmaya çalışıyoruz. O gagasındaki suyla cehennem ateşini söndürmeye çalışan bir güvercindi.

**Ve biz şimdi onun acısını
yüreğimizin en derin yerinde
yaşarken aynı zamanda habercisi
olduğu sınıfsız ve sömürsüz bir
dünyanın yolunu açanların önünde
saygıyla eğiliyoruz.**

Kader... – Özgür Müftüoğlu*

Öğrencilerin, hocalarının ardından konuşması, yazması olağandır; ama bir hocanın, öğrencisini sonsuzluğa uğurlayıp, ardından konuşması, yazması hiç de olağan değildir. Maalesef biz çocuklara, gençlere, kıymanın olağan hale geldiği bir ülkede yaşıyoruz. Uğur Kaymaz, Berkin Elvan, Medeni Yıldırım, Ali İsmail Korkmaz, Mert Değirmenci ve daha niceleri; son olarak ise Kader Ortakaya...

Diğer çocukları, gençleri ancak canlarına kıyıldıktan sonra tanıyabilmişim. Kader ise benim öğrencimdi. Son olarak, katledilişinden bir hafta önce görüşmüştük. Haftalardır Suruç'taydı, heyecanla Suruç'ta tanık olduğu mücadeleyi anlattı, tekrar Suruç'a döneceğini söylerken gözlerinin içi parlıyordu. Burs almak için referans mektubu istedi, sanıyorum bu tür işlerini halletmek için kısa bir süreliğine gelmişti İstanbul'a (Ölümünden sonra yayınlanan

ailesine yazmış olduğu mektuptan burs parasını annesinin ilaçları için kullandığı anlaşıyor). Çok uzun sohbet edemedik, bir süre önce Kobanê’de IŞİD tarafından öldürülen Abdülaziz Ürselendi için yapılacak anma toplantısına katılmak üzere üzere ayrıldı yanımdan.

Kader, tekstil işçisiyken, üniversiteyi kazanmış emekçi bir ailenin çocuğuydu. Sosyoloji bölümünden mezun olduktan sonra hem Kalkınma İktisadı hem de Çalışma Ekonomisi yüksek lisans programlarından dersler alıyordu.

Ama öğrencilikle yetinmiyordu Kader, bir taraftan siyasi çalışmalar yürütüyor, diğer taraftan da İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisinin ve HDK Emek Komisyonunun çalışmalarına katılıyordu. Bu yıl tez çalışmasına başlayacaktı ve tezi, “İş cinayetlerinin ekonomi politiğı” üzerineydi (Arkadaşlarının kolektif bir çalışmayla Kader’in tezini bitirmek istediklerini büyük bir mutlulukla öğrendim).

Kader, ailesine yazdığı mektupta mücadelesinin amacını şu sözlerle ifade ediyordu: “Ben istiyorum ki bütün insanlar özgür ve eşit bir şekilde yaşasın. Hiç kimse bir lokma ekmek, başını sokacak bir ev için ömrü boyunca sömürülmesin. Bunların olabilmesi için de savaşmak ve mücadele etmek gerekiyor.”

Kader, emek sömürsünün olmadığı, özgür, demokratik bir düzen özlemiyle yürüttüğü mücadelede sadece teorik çalışmalar yapmakla yetinmemiş, pratik mücadelenin de içinde doğrudan yer almıştı.

Bu nedenle hemen tüm işçi direnişlerinde, 1 Mayıs’larda, Gezi direnişinde ve devamındaki tüm mücadelelerin içinde Kader’i görmek mümkündü.

Kader, gerçek bir sosyalistti. Sömürünün son bulması, işçi sınıfının özgürlüğü için sınıf perspektifiyle yürütülecek bir mücadelenin kaçınılmaz olduğuna inanıyordu. Ama aynı zamanda bu mücadelenin enternasyonal bir anlayışla yürütülmesi ve ezilen, sömürülen, inkar edilen halkların mücadeleleriyle ortaklaştırılması gerektiğini de biliyordu. Kobanê'de IŞİD barbarlığına karşı toprağını, onurunu korumak için yaşamlarını ortaya koyarak mücadele eden Kürt yoldaşlarının yanında olmak istemesinin nedeni de buydu.

Tüm gençler gibi Kader'in de önüne egemenlere biat etmesi, bireysel çıkarlarının peşinde koşturması ve sistemin yeniden üretilmesine hizmet vermesi şartıyla bol tüketim yapabileceği şaşalı bir dünyaya ulaşabilme "hayali" konmuştu. Kader, vadedilen kişisel çıkarlar karşılığında insanlığı, emeği, doğayı sömüren, halkları birbirine düşürerek egemenliğini sürdüren bu sistemin çanağına su taşımayı reddetti.

Düzenin kendisine karşı çıkanlara yönelik tehditleri, baskıları da Kader'e diz çöktürtemedi. O tüm bunları bir yana bırakarak doğru bildiği yola; sömürüye, barbarlığa karşı mücadele yoluna gitti. Eğer bu ülkede çok daha fazla genç onun gibi kendisine, topluma yabancılaşmayı reddedebilseydi ve eğer bu toplum, ancak -kimi zaman marjinal, kimi zaman Vandal, kimi zaman da terörist ilan edilen- bu gençlerin mücadeleleriyle özgürlüğe, aydınlığa, refaha çıkabileceğini bilseydi ve onlara destek olsaydı; o zaman ne Kader'in ne de diğer gençlerin canına kıyılırdı. Kader'in öldürülmesinin Kader gibi düşünen ve düşündüklerini yaşama geçiren diğer gençlere gözdağı vermeyi amaçladığını düşünüyorum.

Ancak Kader'in ardından Türkiye'nin dört bir yanında pek çok gencin onun mücadelesini sürdüreceklerini haykırmasına tanık oldukça gözdağı verme niyetinin ters teptiğini görüyorum. Her geçen gün daha fazla genç, sistemin hayali vaatlerle yönlendirdiği düzenin sınırları içerisine sıkışmayı, kendi çıkarlarını toplumun çıkarları önünde tutmayı reddediyor. Toplumun da artık gençlerine, çocuklarına kıymayı alışkanlık haline getirmiş bir düzende daha fazla karanlığa boğulacağını bilmesi ve bu karanlıktan kurtulabilmek için özgür ve demokratik bir toplum özlemiyle mücadele eden gençlere ve onların mücadelesine sahip çıkması gerekiyor.

*Bu yazı Evrensel Gazetesi'nde 14 Kasım 2014 tarihinde yayımlanmıştır.

Kader Ortakaya son derece özel bir kimliktir. Özel dönem ve özel koşullarda gördüğümüz birçok vasıf Kader'in doğasına sinmişti. Bir komün kadını olarak Kader yüksek bir auraya sahipti. Hem bir entellektüel hem de işçi olma sanatını kendi kimliğinde inşa eden

**Kader;
bir kadın, bir
komünist, bir işçi,
bir Kürt, bir
entellektüel ve
bir
enternasyonalist
olarak
düşündüğü gibi
yaşadı ve
yaşamsal
tercihlerini öyle
yaptı.**

Kader'in bu çoklu kimliği birbirini besledi ve militan ruhunu şekillendirdi. Bu niteliğiyle de Kader özel biridir. Bir Kürt kadını olması ve çok küçük yaşta işçiliğe başlamasının işin mayası olduğunu düşünüyorum. Kivılcımlı sistematiğiyle çok genç yaşta tanışması da bu manada tesadüf değildi. Kader, genç kuşağın en özel militan kimliklerinden biri olarak dikkat çekti. Kendisi hem öğrencim hem dostum hem de yoldaşımdı.

Volkan Yaraşır

“

**Ve vardır
her namlunun ucunda
bir yaşam ateşi.
Böyle büyük düşler de
yolculuklarla başlar.
Ve serüvenciler
düşer bu yollara.”**

**ÖZGÜRLÜKÇÜ
GENÇLİK**